

# Novine u jurisprudenciji Ustavnog suda Bosne i Hercegovine

*Pripremile: Sevima Sali-Terzić i Ermina Dumanjić, Ustavni sud BiH*

## Uvod

Iz prve polovine 2016. godine Ustavni sud je izabrao šest odluka koje smatra posebno značajnim za daljnji razvoj sudske prakse u Bosni i Hercegovini. Odluka koja se tiče primjene člana 5 Evropske konvencije je zanimljiva zato što je Ustavni sud utvrdio kršenje ovog prava zato što je odluka o pritvoru zasnovana, između ostalog, i na tome da je prijetnja koja je upućena svjedoku u vrijeme počinjenja krivičnog djela, 23 godine prije nego što je pokrenut postupak, još aktuelna, bez obzira što nikada nije ponovljena i što su svjedoku određene mjere zaštite koje je tražio.

U predmetu koji je prikazan u vezi sa pravom iz člana 6, Ustavni sud je izabrao odluku u kojoj je detaljno razmotrio standard „dokazivanje van razumne sumnje”, na koji se apelanti često pozivaju kad osporavaju pravičnost postupka u krivičnim predmetima.

U odnosu na član 8, izabrana je odluka koja se tiče prava na porodični život u situaciji kada je apelantu, koji je u pritvoru, bilo omogućeno da komunicira i sastaje se sa vjenčanom suprugom i bračnom i vanbračnom djecom, ali je takav kontakt zabranjen u odnosu na žene s kojima je bio vjenčan samo po vjerskim propisima. Druga odluka koja se tiče prava iz člana 8 odnosi se na kršenje prava na dom u izvršnom postupku u kojem je izvršni sud dozvolio izvršenje na cijeloj nekretnini koja je bila upisana u zemljišnim knjigama na ime izvršenika, ne vodeći računa o prigovoru izvršenikove supruge da polovina te imovine, prema Porodičnom zakonu, čini bračnu stečevinu i da ne može biti predmetom izvršenja.

Kršenje prava na imovinu je utvrđeno u predmetu u kojem se kao problem postavilo pitanje računanja rokova za otkup stanova na kojima postoji stanarsko pravo i u kojem redovni sud nije, po ocjeni Ustavnog suda, uzeo u obzir da je rok u odnosu na apelanticu trebalo računati od dana završetka spora po njenoj tužbi, kako to Zakon o prodaju stanova propisuje. Ustavni sud je zaključio da ovakvo miješanje u imovinu nije bilo propisano zakonom u smislu člana 1 Protokola br. 1 uz Evropsku konvenciju.

Na kraju, izabran je i jedan predmet koji se tiče nemogućnosti žalbe protiv odluke kojom je, na apelantovu štetu, preinačena prvostepena presuda kojom je apelat bio oslobođen po nekim tačkama optužnice, pa je i za taj dio proglašen krivim i osuđen. U ovoj presudi, Ustavni sud je naročito ukazao na nezadovoljavajuće obrazloženje presude u kojem se Vrhovni sud nije pozvao na bilo koju odredbu procesnog zakona po kojoj je postupak vođen, održan pretres i donesena preinačena presuda, što bi apelantu dalo smjernice za korištenje pravnih lijekova.

Predmeti koji su izdvojeni su: AP 2441/15 (član 5 EKLJP-a), AP 757/12 (član 6 EKLJP-a), AP 377/16 i AP 15/14 (član 8 EKLJP-a), AP 2184/13 (član 1 Protokola br. 1) i AP 3063/15 (član 2 Protokola br. 7 uz EKLJP).

(Sve odluke USBiH dostupne su na internet stranici: <http://www.ccbh.ba/bos/odluke/>)

## Član 5 Evropske konvencije za ljudska prava

*AP 2441/15 - pritvor zbog rizika da bi se moglo učiniti krivično djelo kojim se prijeti, kršenje*

### Činjenice i apelacioni navodi

Apelant je bio osumnjičen za krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva. Protiv njega je određen, a zatim i produžen pritvor zbog rizika da bi mogao učiniti krivično djelo kojim je, navodno, prijetio svjedoku neposredno nakon što se inkriminirani događaj desio. Zaštićeni svjedok je izjavio da je prijetnju: „...ako budeš ikome rekao za ovo, ubit ću i tebe isto ovako”, ozbiljno shvatio i da je ozbiljno doživljava i danas, nakon što su od događaja prošle 23 godine. Zbog straha od takve prijetnje o kritičnom događaju nije pričao nikome, čak ni svojoj supruzi, te da je prvi put o tome pričao svojim kolegama s posla prije desetak godina, a poslije toga tek prilikom davanja iskaza u tužilaštvu. Sudovi su u odlukama o produženju pritvora zauzeli stav da i dalje postoji posebni pritvorski osnov, opasnost od počinjenja djela kojim se prijeti, na čemu su zasnovali svoje odluke o postojanju posebnih razloga za produženje pritvora iz člana 146 stav 1 tačka (c) Zakona o krivičnom postupku BiH.

Apelant se, između ostalog, žalio na kršenje prava iz člana 5 stav 1c) i stav 3 Evropske konvencije, tvrdeći da, zbog proteka vremena od 23 godine, ne postoje naročite okolnosti koje bi opravdale bojazan da će učiniti krivično djelo kojim je, navodno, prijetio. Osim toga, apelant je naveo da je ovakva procjena sudova apstraktna i činjenično neutemeljena, da je zaštićeni svjedok u postupku dobio zaštitu koju je tražio, kao i da je na raspolaganju imao još mjera zaštite koje nije tražio, jer mu očigledno nisu bile potrebne. Apelant je također naveo da su sudovi pogrešno zaključili da se mjera zabrane, umjesto pritvora kao najstrože mjere ne bi sa sigurnošću ostvario cilj zbog kojeg mu je određen i produžen pritvor.

### Odluka

Ustavni sud je zaključio da sudovi nisu dali uvjerljiva obrazloženja o postojanju spornog pritvorskog osnova koja bi bila relevantna i dovoljna da opravdaju apelantovo daljnje držanje u pritvoru. Naime, Ustavni sud je zapazio, između ostalog, da je Kantonalni sud u svojoj prvoj odluci odbio zahtjev tužilaštva za određivanje pritvora apelantu, uz obrazloženje da se radi o izrečenoj jednokratnoj prijetnji u specifičnim ratnim uslovima, da ta prijetnja kasnije nikada nije ponovljena, niti je došlo do bilo kakvog kontakta između apelanta i zaštićenog svjedoka. Također, Kantonalni sud je zaključio da prijetnja nije neposredno predstojeća, da je bez utjecaja navod da je apelant tek sada u mogućnosti saznati generalije zaštićenog svjedoka, te da iz činjenica konkretnog slučaja jasno proizlazi da bi apelant sve vrijeme od 23 godine to morao znati, ili da je lako mogao saznati identifikacijske podatke o svjedoku ako je stvarno namjeravao ostvariti izrečenu prijetnju i sa tolikom ozbiljnošću da bi to i danas bilo aktuelno. Ustavni sud je naglasio da subjektivno osjećanje straha kod zaštićenog svjedoka nije objektivizirano niti jednim drugim dokazom, već da se samo radi o pretpostavkama suda. Ustavni sud je, također, imao u vidu i činjenicu da je u vrijeme donošenja osporenih rješenja o pritvoru optužnica protiv apelanta bila potvrđena, da je u međuvremenu zaštićeni svjedok kojem je svojevremeno upućena prijetnja saslušan i da je čak donesena i prvostepena presuda. Stoga je Ustavni zaključio da nije dokazano postojanje „naročitih okolnosti koje opravdavaju bojazan da će učiniti krivično djelo kojim prijeti”, zbog čega je prekršeno apelantovo pravo iz člana 5 stav 1c) i stav 3 Evropske konvencije.

Praksa Evropskog suda na koju se u ovoj odluci pozvao Ustavni sud: *Clooth protiv Belgije* (12.12.1991.) i *Bernobić protiv Republike Hrvatske* (21.06.2011.).

## Član 6 Evropske konvencije za ljudska prava

*AP 757/12 – proizvoljnost u odlučivanju, ocjena dokaza „van razumne sumnje”, nema kršenja*

### Činjenice i apelacioni navodi

Apelant je presudama Suda BiH oglašeno krivim za ratni zločin protiv ratnih zarobljenika i ratni zločin protiv civilnog stanovništva i osuđen je na jedinstvenu kaznu zatvora od 12 godina.

Apelant se žalio na kršenje prava iz člana 6 stavova 1, 2 i 3 a) i d) Evropske konvencije, između ostalog, zato što je smatrao da je ocjena dokaza koja je iznesena u prvostepenoj i ocjena njegovih žalbenih navoda u drugostepenoj presudi proizvoljna, odnosno da njegova krivica nije dokazana „van razumne sumnje”. Apelant je, između ostalog, naveo da je tokom postupka njegova odbrana iznijela dovoljno argumenata da dokaže da on ima alibi za vrijeme u kojem su strijeljani zatvorenici, a da je to ipak njemu stavljeno na teret. U vezi s tim, apelant je isticao da je on iznio valjan alibi koji je „podigao razumnu sumnju”, te da je stoga bio zadatak tužilaštva da dokaže van razumne sumnje da su, uprkos alibiju, činjenice na kojima se zasniva optužnica istinite. Svi ostali navodi koje je apelant iznio u odnosu na pravo na pravično suđenje, bili su u uglavnom u vezi sa ovim navodima.

### Odluka

Ustavni sud je u odluci najprije ukazao da Evropska konvencija ne nameće državama članicama bilo kakvu obavezu da svoj ukupni pravni, pa i krivičnopravni sistem urede na neki određeni način, pa je i način na koji će se ocjenjivati dokazi pitanje koje se rješava domaćim zakonom. Zatim je istakao da je krivičnim procesnim zakonima u BiH slobodna ocjena dokaza propisana kao način na koji će sudovi ocijeniti izvedene dokaze u krivičnom postupku, kao i to da je Ustavni sud, koji je „konačni zaštitnik ljudskih prava na domaćem nivou”, u svojoj praksi usvojio i stav da slobodna ocjena svakog dokaza pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima čini neodvojiv element prava na pravično suđenje u BiH.

Dalje, Ustavni sud je podsjetio da je dokazivanje „van razumne sumnje” karakteristično za adverzarijalne pravne sisteme, čiji je tipični predstavnik krivičnopravni sistem SAD. U takvom sistemu sud je sastavljen od laičke porote koja odlučuje o (ne)postojanju krivice, tužilac mora dokazati krivicu optuženog „van razumne sumnje”, a sud nema dužnost da utvrđuje „istinu”, koja nije bez značaja, ali sud se oslanja isključivo na dokazne aktivnosti stranaka. U takvim pravnim sistemima, sudija ima prilično pasivnu ulogu u dokaznom postupku, ali ima dužnost da poroti da određene instrukcije koje se tiču primjene prava na utvrđene činjenice, pri čemu mora objasniti poroti koja strana snosi teret dokazivanja u odnosu na određene činjenice, te kakvo je značenje fraze „van razumne sumnje”. S druge strane, Ustavni sud je ukazao da je u BiH na snazi mješoviti sistem i da iako u važećem krivičnopravnom sistemu ima elementa adverzarijalnog postupka, dokazni postupak je zadržao i inkvizitorsko načelo utvrđivanja istine, i to kao dužnost sudije koji ima i aktivnu ulogu u dokaznom postupku. Također, sud je taj koji na osnovu slobodne procjene odlučuje da li je optužba dokazana ili ne, a njegova ocjena nije ograničena posebnim formalnim dokazima, ali mora biti „savjesna”. U konkretnom slučaju Ustavni sud je zapazio da je Sud BiH dao detaljna obrazloženja o razlozima zbog kojih je zaključio da je dokazima optužbe nesumnjivo dokazano da je apelant počinio krivično djelo na način i u vrijeme kako mu je stavljeno na teret. Ustavni sud je zaključio da ništa ne ukazuje da sudska ocjena dokaza nije bila savjesna, odnosno da je bila „očigledno proizvoljna” jer su se svi argumenti koje je apelant iznio ticali isključivo njegovog nastojanja da uvjeri Ustavni sud da je njegova analiza izvedenih dokaza ispravna, a da je analiza u osporenim presudama pogrešna. Stoga je Ustavni sud zaključio da su svi apelantovi navodi o kršenju prava na pravično suđenje iz člana 6 Evropske konvencije neosnovani.

Praksa Evropskog suda na koju se u ovoj odluci pozvao Ustavni sud: *Garcia Ruiz protiv Španije* (21.9.1999.), *Schenk protiv Švajcarske* (12.7.1988.) i *Ribitch protiv Austrije* (4.12.1995.).

### Član 8 Evropske konvencije o ljudskim pravima

*AP 377/16 – porodični život, onemogućavanje posjeta u zatvoru ženama sa kojima je pritvorenik vjenčan prema islamskom pravu; nema kršenja*

#### Činjenice i apelacioni navodi

Prvostepenom presudom Suda BiH, apelant je oglašen krivim za krivično djelo javno podsticanje na terorističke aktivnosti u vezi sa krivičnim djelom vrbovanje radi terorističkih aktivnosti i krivičnim djelom organizovanje terorističke grupe, pa mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od sedam godina. Protiv njega je, također, produžen pritvor. Nakon toga, Sud BiH je osporenim rješenjima, između ostalog, zabranio apelantu posjete i telefonske kontakte sa svim licima, osim posjeta i telefonskih kontakata sa članovima uže porodice (vjenčana supruga i djeca rođena u braku i izvan braka) i sa braniocem. Apelant se, između ostalog, žalio na kršenje prava na porodični život, navodeći da ima mnogobrojnu porodicu, šesnaestero djece, od kojih je petero rođeno u braku sa zakonitom suprugom S.B., a jedanaestero djece izvan braka sa tri različite žene sa kojima je vjenčan samo prema islamskom pravu. To što je sud dozvolio posjetu i kontakte samo supruzi sa kojom je vjenčan zakonito, prema njegovom mišljenju, onemogućava maloljetnoj djeci koja su rođena izvan braka da ga posjete, budući da je njihovim majkama zabranjena posjeta, a maloljetna djeca ne bi mogla putovati sama, bez pratnje njihovih majki.

#### Odluka

Ustavni sud je, između ostalog, istakao da Sud BiH u osporenim rješenjima nije pravio razliku između apelantove djece, budući da su posjete omogućene i djeci koja su rođena u braku i onoj rođenoj van braka. Ustavni sud smatra da se ograničenja koja su propisana osporenim rješenjima odnose isključivo na pristup Pritvorskoj jedinici u kojoj se apelant nalazi, a nikako izvan toga, pa je prigovore koji se tiču nemogućnosti putovanja i dolaska maloljetne izvanbračne djece u posjetu apelantu, bez pratnje njihovih majki, ocijenio neosnovanim. U odnosu na majke apelantove djece kojima nije dozvoljena posjeta i komunikacija sa apelantom, sa kojima je apelant vjenčan isključivo prema islamskom pravu, Ustavni sud je naglasio da je Sud BiH prilikom odlučivanja imao u vidu da je BiH sekularna država, te činjenicu da član 3 Porodičnog zakona propisuje da muškarac može biti u braku ili vanbračnoj zajednici samo sa jednom ženom. Imajući u vidu da zakonski okvir u Bosni i Hercegovini ne priznaje vjerske bračne odnose koje je apelant uspostavio sa tri različite žene, što je bila polazna osnova Sudu BiH prilikom odlučivanja, Ustavni sud je zaključio da zabrana na koju se apelant žalio, u okolnostima konkretnog slučaja, ne potpada pod opseg zaštite člana 8 Evropske konvencije i ne pokreće pitanje zaštite prava na porodični život.

Praksa Evropskog suda na koju se u ovoj odluci pozvao Ustavni sud: *Alam, Khan i Singh protiv Ujedinjenog Kraljevstva* (apl. br. 2991/66 i 2992/66, 1967.), *Serife Yigit protiv Turske* (2.11.2010.) i *Johnston i drugi protiv Irske* (18.12.1986.).

*AP 15/14 – pravo na dom, izvršni postupak, bračna stečevina, kršenje*

#### Činjenice i apelacioni navodi

Apelantica je pred redovnim sudovima, prigovorom u svojstvu trećeg lica, osporavala odluke donesene u izvršnom postupku povodom zahtjeva tražioca izvršenja za namirenje neizmirenog kre-

dita koji je apelantičin suprug, izvršenik u postupku, podigao kod tražitelja izvršenja na ime svog privatnog preduzeća i koji je osiguran hipotekom na kuću. Apelantica je tvrdila da je kuća bračna stečevina za čije raspolaganje ona nije znala, niti je za to dala saglasnost izvršeniku, te da je ta kuća njen dom u kojem živi sa djecom (i izvršenikom) i da bi provođenjem izvršenja na toj kući ostala bez doma. Redovni sudovi su odlučili da o apelantičinom prigovoru riješe u okviru izvršnog postupka, bez upućivanja stranaka na parnicu. Osporenim odlukama sudovi su odbili njen prigovor uz obrazloženje da nije dokazala da su sporne nekretnine bračna stečevina. Također, sudovi su zaključili da apelantica nije dokazala da nije znala, niti dala saglasnost za stavljanje hipoteke na kuću, a naveli su i da je izvršenik jedini upisan kao vlasnik kuće. Apelantica je navela da je osporenim odlukama prekršeno njeno pravo na dom iz člana 8 Evropske konvencije, jer nema drugog mjesta za stanovanje osim kuće koja je predmet izvršenja.

## Odluka

Ustavni sud je istakao da je izvršni sud, u situaciji kada je iskoristio svoje diskreciono pravo da o prigovoru odluči u okviru izvršnog postupka, bez upućivanja stranaka na parnicu, bio obavezan da ispita i navede jasne i nedvosmislene odgovore na pitanja koja su se otvorila u trenutku kada je apelantica podnijela navedeni prigovor. Umjesto toga, izvršni sud je o njenom prigovoru odlučio zanemarujući relevantne odredbe Porodičnog zakona koji reguliše bračnu stečevinu. Također, izvršni sud nije dao odgovor ni na pitanje je li u ovom slučaju riječ o solidarnoj odgovornosti izvršenika i apelantice kao bračnih drugova i, ako jeste, jesu li za to ispunjeni uslovi propisani Porodičnim zakonom. Također, Ustavni sud je ukazao i da izvršni sud nije utvrdio je li tražitelj izvršenja postupao u dobroj vjeri prilikom zasnivanja založnog prava i je li mu je razumno i objektivno moglo biti poznato da je založena nekretnina bračna stečevina bez obzira na to ko je upisan u zemljišnu knjigu, budući da su u vrijeme zasnivanja založnog prava izvršenik i apelantica bili u bračnoj zajednici, ili je postupao sa grubom nepažnjom. Ustavni sud je naveo da neće, umjesto izvršnog suda, utvrđivati činjenice i na njih primjenjivati materijalno pravo, jer to nije njegova zadaća i nadležnost. Da bi mogao postupati u okviru svoje nadležnosti Ustavni sud mora imati pred sobom takvu odluku redovnog suda iz koje će moći zaključiti jesu li zadovoljeni zahtjevi iz stava 2 člana 8 Evropske konvencije za miješanje javnih vlasti u apelantičino pravo na dom. Budući da osporene odluke nisu sadržavale takvo obrazloženje, Ustavni sud je zaključio da je prekršeno apelantičino pravo na dom iz člana 8 Evropske konvencije.

Praksa Evropskog suda na koju se u ovoj odluci pozvao Ustavni sud: *Kroon protiv Holandije* (27.10.1994).

## Član 1 Protokola br. 1 uz Evropsku konvenciju za ljudska prava

*AP 2184/13 - rokovi za otkup stana iz Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo; kršenje*

## Činjenice i apelacioni navodi

Apelantica je pred sudom tražila da se utvrdi da je stekla stanarsko pravo na stanu koji je njen muž dobio na privremeno korištenje, a koji je nastavila koristiti i nakon njegove smrti. Također, apelantica je tražila da se utvrdi da je, slijedom toga, stekla pravni osnov za zakonito useljenje u sporni stan i za otkup tog stana po Zakonu o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo. Prvostepeni sud je usvojio njen tužbeni zahtjev u cijelosti, ali je drugostepeni sud djelimično preinačio prvostepenu presudu i odbio zahtjev u odnosu na otkup stana. Naime, drugostepeni sud je zaključio da je pravilno utvrđeno da je apelantica stekla stanarsko pravo, ali da je u odnosu na utvrđenje pravnog osnova za otkup stana pogrešno primijenjeno materijalno pravo, jer je za otkup stana protekao zakonom utvrđeni rok (dvije godine od stupanja na snagu zakona), kao i da apelantica nikada nije podnijela zahtjev za

otkup, zbog čega je izgubila pravo da otkupi sporni stan pod uslovima propisanim zakonom.

Apelantica je navela da joj je osporenom presudom drugostepenog suda prekršeno pravo na imovinu, zato što joj je onemogućeno da otkupi stan na kojem je stekla stanarsko pravo i pravni osnov za zakonito useljenje.

## Odluka

Ustavni sud je, najprije, ukazao da su Zakonom o prodaji stanova propisana dva roka za podnošenje zahtjeva za otkup stana, i to prvi od stupanja na snagu zakona i drugi, od okončanja eventualnog sudskog postupka. Ustavni sud je ukazao da je apelantica tužbu za ostvarenje svojih prava podnijela u februaru 2007. godine, dakle po isteku roka koji teče od stupanja na snagu zakona, da prema relevantnim odredbama Zakona o stambenim odnosima i odredbama Zakona o parničnom postupku pravo na podnošenje tužbe za utvrđenje nije ograničeno, te da je apelantici svojstvo nosioca stanarskog prava kao prethodnog uslova iz člana 7 stav 1 Zakona o prodaji stanova utvrđeno u sudskom postupku donošenjem osporene presude. Stoga je Ustavni sud zaključio da je drugostepeni sud zanemario jasno opredijeljen tužbeni zahtjev i drugi propisani rok iz iste zakonske odredbe koji počinje teći od okončanja sudskog postupka, koji se odnosi upravo na situaciju u kojoj se našla apelantica. Slijedom toga, Ustavni sud je zaključio da miješanje u apelantičino pravo na imovinu nije bilo zakonito jer je drugostepeni sud zanemario da je apelantica tek u sudskom postupku stekla uslove iz kojih je mogla crpiti svoja daljnja prava koja proizlaze iz Zakona o prodaji stanova, a naročito rok koji za nosioce stanarskog prava teče od okončanja eventualnog sudskog postupka. Zbog toga je utvrđeno da je ovakvom odlukom prekršeno apelantičino pravo na imovinu iz člana 1 Protokola br. 1 uz Evropsku konvenciju.

Praksa Evropskog suda na koju se u ovoj odluci pozvao Ustavni sud: *Jantner protiv Slovačke* (4.3.2003.), *Peter Gratzinger i Eva Gratzingerova protiv Češke Republike* (apl. br. 39794/98), *Sporrong i Lonroth protiv Švedske* (23.9.1982.) i *Sunday Times protiv Ujedinjenog Kraljevstva* (26.4.1979.).

## Član 2. Protokola broj 7 uz Evropsku konvenciju

*AP 3063/15 - pravo na žalbu u krivičnim stvarima; proizvoljna primjena člana 333 ZKP Republike Srpske; kršenje*

### Činjenice i apelacioni navodi

Apelant je presudom Okružnog suda u jednom dijelu proglašen krivim, a u drugom oslobođen optužbi da je izvršio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva. Apelantovu žalbu protiv osuđujućeg dijela presude, Vrhovni sud je odbio, dok je žalbu tužilaštva u odnosu na oslobađajući dio prvostepene presude usvojio i preinačio prvostepenu presudu tako što je utvrdio da je apelant kriv i za one tačke optužnice za koje je prvostepenom presudom bio oslobođen. Apelant je naveo da mu je prekršeno pravo na pravično suđenje iz člana 6 i pravo na efikasan pravni lijek iz člana 13 Evropske konvencije. U obrazloženju tih navoda, apelant je, između ostalog, smatrao da je, s obzirom na to da je osporenom presudom Vrhovnog suda proglašen krivim i u odnosu na dio prvostepene presude kojim je bio oslobođen optužbe, primjenom člana 333 stav 1 tačka b) ZKP RS, morao imati mogućnost da izjavi žalbu.

## Odluka

Iako se apelant nije eksplicitno pozvao na član 2 Protokola br. 7 uz Evropsku konvenciju, Ustavni sud je zaključio da se suština apelantovih navoda odnosi upravo na tu garanciju, pa je njegovu ape-

laciju razmatrao u okviru tog prava. Ustavni sud je ukazao je tačkom b) stava 1 člana 333 ZKP RS propisano da je žalba dozvoljena ako je drugostepeni sud „preinačio prvostepenu presudu kojom je optuženi oslobođen optužbe i izrekao presudu kojom se optuženi proglašava krivim”, što je relevantno za konkretni slučaj u kojem je presuda preinačena na apelantovu štetu. Ustavni sud je dalje zapazio da je Vrhovni sud RS zaključio da je žalba protiv ovako preinačene presude bila nedozvoljena na osnovu činjenice da se radi o jednom krivičnom djelu, te zato što su obje presude u konačnici bile „osuđujuće”, zanemarujući da se radi o preinačenju na apelantovu štetu. Ustavni sud je naročito ukazao da obrazloženje osporene presude Vrhovnog suda kojom je preinačena prvostepena presuda, ne sadrži niti jednu odredbu procesnog zakona po kojoj je vođen postupak, održan pretres i donesena preinačena presuda, što bi dalje uputilo apelanta na eventualnu mogućnost žalbenog postupka i preciziralo pravac djelovanja, osim pouke o pravnom lijeku (za koju je apelant i tvrdio da je suprotna zakonu u okolnostima konkretnog slučaja). Stoga je Ustavni sud zaključio da je način na koji je Vrhovni sud tumačio i primijenio odredbu člana 333 ZKP RS u konkretnom slučaju, čime je onemogućio apelantu da izjavi žalbu protiv dijela presude koja je preinačena na njegovu štetu, u suprotnosti sa garancijama iz člana 2 Protokola broj 7 uz Evropsku konvenciju.

Praksa Evropskog suda na koju se u ovoj odluci pozvao Ustavni sud: *Krombach protiv Francuske* (13.2.2001.), *Galstyan protiv Armenije* (15.11.2007.).